

- stwierdzenie nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji, uznającej 1) wypłaconą SNCM przez państwo francuskie rekompensatę w kwocie 53,48 mln EUR za pomoc państwa przyznaną bezprawnie, lecz zgodną ze wspólnym rynkiem, 2) zastosowanie wynoszącej 158 mln EUR ceny sprzedaży SNCM poniżej wartości rynkowej za środek niestanowiący pomocy państwa, oraz 3) pomoc na restrukturyzację w kwocie 15,81 mln EUR za pomoc państwa przyznaną bezprawnie, lecz zgodną ze wspólnym rynkiem;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez STIM d'Orbigny wskutek wydania zaskarżonej decyzji.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 3182 wersja ostateczna z dnia 8 lipca 2008 r., w której instytucja ta stwierdziła, że:

- wypłacona Société Nationale Maritime Corse-Méditerranée (Państwowej Spółce Morskiej Korsyka-Morze Śródziemne, zwanej dalej „SNCM”) przez państwo francuskie rekompensata w kwocie 53,48 mln EUR stanowi pomoc państwa przyznaną bezprawnie, lecz zgodną ze wspólnym rynkiem;
- wynosząca 158 mln EUR cena sprzedaży SNCM poniżej wartości rynkowej, pokrycie przez Compagnie Générale Maritime et Financière (zwaną dalej „CGMF”) wynoszących 38,5 mln EUR kosztów zastosowanych wobec pracowników środków o charakterze społecznym oraz wspólne i równoczesne dokapitalizowanie SNCM [przez Veolię, BCP i państwo] za pośrednictwem CGMF na kwotę 8,75 mln EUR nie stanowią pomocy państwa; a także
- pomoc na restrukturyzację w kwocie 15,81 mln EUR, wdrożona przez Republikę Francuską na rzecz SNCM, stanowi pomoc państwa przyznaną bezprawnie, lecz zgodną ze wspólnym rynkiem.

Skargę swą skarżąca opiera na trzech zarzutach:

- braku uzasadnienia, ze względu na to, że Komisja:
  - nie określiła rozpatrywanego rynku ani pozycji, jakie zajmują na nim konkurujące ze sobą przedsiębiorstwa;
  - nie odpowiedziała na szereg argumentów, jakie przedstawiła prowadząca działalność na rozpatrywanym rynku Compagnie Méridionale de Navigation, oraz
  - nie stwierdziła niezgodności ze wspólnym rynkiem wkładu kapitałowego przekraczającego uznaną za zgodną ze wspólnym rynkiem kwotę 15,81 mln EUR;
- oczywistych błędach w ocenie dotyczących:
  - zastosowania art. 86 ust. 2 WE w odniesieniu do wkładu kapitałowego w kwocie 53,48 mln EUR, wniesionego tytułem rekompensaty za świadczenie usługi publicznej, a to ze względu na to, że kwota ta zrekompensowała dwukrotnie te same zobowiązania z tytułu świadczenia usługi publicznej, co doprowadziło do nadmiernej rekompensaty i zostało wykorzystane do wyrównania deficytu wynikającego z kosztów zarządu i niezdolności SNCM do rzeczywistej poprawy swej efektywności;
  - zastosowania wynoszącej 158 mln EUR ceny sprzedaży SNCM poniżej wartości rynkowej, które nie może zostać uznane za niestanowiące pomocy państwa; Komisja w niewłaściwy sposób zinterpretowała zachowanie się inwestora prywatnego prowadzącego działalność w

warunkach gospodarki rynkowej i popełniła błąd, uznając, że prawdopodobieństwo wniesienia, w razie ewentualnej upadłości SNCM, przeciwko państwu powództwa o przyczynienie się do pokrycia długów tej spółki pozwala uznać sprzedaż SNCM po cenie poniżej wartości rynkowej za mniej kosztowne rozwiązanie;

- wniesienia przez CGMF wkładu kapitałowego w kwocie 8,75 mln EUR ze względu na to, że Komisja nie uwzględniła wszystkich czynników natury ekonomicznej, finansowej i prawnej oraz nie dowiodła tego, że wkład CGMF nie stanowi pomocy państwa;
- dokonania przez CGMF wpłaty na konto bieżące wpłaty w wysokości 38,5 mln EUR z tytułu zastosowanych wobec pracowników środków o charakterze społecznym, co postawiło SNCM w sytuacji bardziej korzystnej, niż wynikałoby to z jej pozycji na rynku;
- pomocy państwa na kwotę 22,52 mln EUR, ze względu na to, iż nic nie uzasadnia wyciągnięcia wniosku o zgodności tej pomocy ze wskazanymi w tym przypadku wspólnotowymi wytycznymi;
- nieuwzględnienia zasad proporcjonalności i jednolitości pomocy ze względu na to, że będąca beneficjentem pomocy SNCM nie przyczyniła się w znaczącym stopniu do pokrycia kosztów restrukturyzacji, czy to z własnych środków, czy to za pomocą uzyskanego na warunkach rynkowych finansowania zewnętrznego, a zastosowane w 2006 r. środki stanowią będące nadużyciem wsparcie tego przedsiębiorstwa przez Republikę Francuską.

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2008 r. — Repsol YPF Lubricantes y especialidades i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-562/08)

(2009/C 44/106)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Repsol YPF Lubricantes y especialidades, SA (Madryt, Hiszpania), Repsol Petróleo, SA (Madryt, Hiszpania), oraz Repsol YPF, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Jiménez-Laiglesia Oñate, J. Jiménez-Laiglesia Oñate i S. Rivero Mena, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 i 2 zaskarżonej decyzji, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzja zaskarżona w ramach niniejszego postępowania jest tożsama z decyzją stanowiącą przedmiot skargi w sprawie T-540/08 Esso i in. przeciwko Komisji.

Na poparcie swych żądań skarżące podnoszą, po pierwsze, że Komisja nie uwiarygodniła uczestnictwa Repsol YPF Lubricantes y especialidades, S.A. (Rylesa) w określonych praktykach, które, w celu nałożenia kary, były rozpatrywane indywidualnie. W szczególności zaskarżona decyzja nie zawiera wystarczających dowodów na to, że Rylesa była stroną porozumienia o podziale klientów i rynków.

W zaskarżonej decyzji Komisja dokonała także błędnej oceny okoliczności polegającej na tym, że przedmiotem zebrań technicznych nie był podział klientów i rynków. Praktyka ta miała natomiast miejsce, jak przyznają będące adresatami zaskarżonej decyzji przedsiębiorstwa, w ramach mających miejsce obok zebrań technicznych kontaktów dwustronnych i wielostronnych. Komisja w zaskarżonej decyzji uznała jednak, że badanie tych kontaktów dwustronnych i wielostronnych nie jest konieczne; z tego względu nie jest możliwe uznanie skarżących za uczestników stwierdzonego przez Komisję naruszenia. W każdym razie w zaskarżonej decyzji Komisja nie wyjaśnia, dlaczego Rylesa została uznana za odpowiedzialną za tą praktykę, skoro jednocześnie zwalnia z tej odpowiedzialności inne obecne na tych zebraniach technicznych przedsiębiorstwa, których oświadczenia są przytaczane jako dowody tej praktyki.

Skarżące kwestionują także kryterium zastosowane przez Komisję do ustalenia wielkości obrotów związanych z rozpatrywanymi produktami oraz, odpowiednio, do ustalenia wysokości mającej zastosowanie kary. Po pierwsze, Komisja w zaskarżonej decyzji nie określa dokładnie produktów, których dotyczy naruszenie. Po drugie, zgodnie z mającymi zastosowanie w niniejszym przypadku wytycznymi w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r., wysokość grzywien należy ustalać na podstawie wartości sprzedaży dokonanej przez przedsiębiorstwa w ostatnim pełnym roku finansowym uczestnictwa w naruszeniu. W niniejszym przypadku jednak Komisja nie zastosowała tej mającej ogólne zastosowanie zasady i ustaliła wysokość grzywiny na podstawie średniej sprzedaży osiągniętej przez Rylesę w latach 2001-2003. Na żadnym z etapów postępowania Komisja nie przedstawiła uzasadnienia tego, że nie przestrzegając w przypadku Rylesy zasad, które ustanowiła sama dla siebie w ww. komunikacie, i zastosowała kryterium (średniej wartości sprzedaży w latach 2001-2003), co jest zresztą w znacznym stopniu niekorzystne dla tej spółki. Zdaniem skarżących kwotą sprzedaży, którą należy uwzględnić, jest niewątpliwie, jak zresztą stwierdziła w zaskarżonej decyzji sama Komisja, kwota osiągnięta w 2003 r., ponieważ jest to ostatni pełen rok finansowy, w trakcie którego Rymesa, jak przyznaje sama Komisja, uczestniczyła w naruszeniu.

W zaskarżonej decyzji Komisja zajęła stanowisko, że Rylesa zaprzestała uczestnictwa w naruszeniu w dniu 4 sierpnia 2004 r. Nie istnieje jednak żaden dowód na ciągłość uczestnictwa Rylesy w naruszeniu przed tą datą. W szczególności, Rylesa nie jest stroną porozumień i praktyk ustalonych na zebraniach technicznych w pierwszej połowie 2004 r. Zdaniem skarżących jej uczestnictwo w naruszeniu należy uznać za zakończone w styczniu 2004 r. lub, najpóźniej, w maju 2004 r.

Wreszcie, zdaniem skarżących, zaskarżona decyzja nie uwzględnia przedstawionego w trakcie postępowania administracyjnego bogatego materiału dowodowego, który uwiarygodnia okoliczność, że Rylesa stanowi podmiot całkowicie niezależny od swej spółki dominującej, Repsol Petróleo, S.A. Zgodnie z orzecznictwem Komisja nie może w każdym razie rozciągnąć odpowiedzialności za naruszenie popełnione przez daną spółkę na całość grupy, do której ta spółka należy, a zatem obciążenie odpowiedzialnością Repsol YPF, S.A. jest bezzasadne.

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2008 r. — CM Capital Markets przeciwko OHIM — Carbon Capital Markets (CM Capital Markets)

(Sprawa T-563/08)

(2009/C 44/107)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: CM Capital Markets Holding, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci T. Villate Consonni i J. Calderón Chavero)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Carbon Capital Markets Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 26 września 2008 r. w sprawie R 015/2008-1, czego skutkiem byłaby odmowa rejestracji spornego znaku towarowego w całości;
- uwzględnienie żądań strony skarżącej;
- obciążenie OHIM kosztami niniejszego postępowania w przypadku sprzeciwienia się przez niego powyższym żądaniom i nieuwzględnienia jego wniosków.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: CARBON CAPITAL MARKETS LIMITED

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „CARBON CAPITAL MARKETS” (zgłoszenie nr 4.480.208) dla usług z klasy 36

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzne, krajowy i wspólnotowy, znaki towarowego „CAPITAL MARKETS” dla usług z klasy 36

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Odrzucenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Nieprawidłowe zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.